

# — Proloog —

We hebben altijd gedacht dat het buitenaards leven uit de ruimte zou komen, maar het kwam van onder de zee.

Een spleet tussen twee tektonische platen in de Stille Oceaan. Een portaal tussen dimensies, dat al gauw 'de Breuk' zou worden genoemd.

Ik was vijftien toen de eerste kaiju in San Francisco aan land kwam. Hij passeerde de Breuk op 11 augustus 2013, om zeven uur 's ochtends. Een beest zo groot als een wolkenkrabber.

Toen hij zes dagen later en 35 mijl verderop door tanks, vliegtuigen en raketten was geveld, lagen er drie steden in puin en waren duizenden mensen om het leven gekomen.

Sommige van die raketten waren tactische kernraketten. De kaiju, die de codenaam Trespasser kreeg, overleefde de eerste twee. De derde werd hem fataal, maar sommige plaatsen in de baai van San Francisco zullen nog eeuwenlang onbewoonbaar zijn voor mensen. Heb je wel eens van Oblivion Bay gehoord? Dit is hoe Oblivion Bay is ontstaan.

Maar het monster was dood. Iedereen haalde opgelucht adem.

Vijf maanden later braakte de Breuk opnieuw een kaiju uit. Hij zette koers naar Hongkong en toen hij met een kernraket werd gedood, was de Verboden Zone een feit. De derde kaiju verscheen nog geen acht maanden daarna. Hij had Sydney bijna volledig verwoest toen ook hij in de as werd gelegd. Telkens weer werden de kaiju uiteindelijk met tactische kernraketten gedood, maar daarbij werden grote delen van de mooiste steden langs de Stille Oceaan in puin gelegd en tot onbewoonbaar gebied gemaakt.

We konden ze niet met kernwapens blijven bestoken, want dan zouden we met onze reddingspogingen de aarde al gauw vernietigen. En geen enkel conventioneel leger was tegen ze opgewassen. Tankgraten voelden ze niet eens. Hellfire-raketten deden ze een beetje pijn, maar waren niet dodelijk. Zo'n bijna onoverwinnelijk fenomeen had de wereld nog nooit meegemaakt.

Toen begon de mensheid zich van zijn beste kant te laten zien. De wereld verenigde zich, bundelde alle krachten en liet oude rivaliteiten varen voor het algemeen belang: het voortbestaan van de mens. Het jaegerproject ontwikkelde een methode om de hersenen van twee mensen samen te voegen tot één organische supercomputer die krachtiger was dan alles wat je met siliconen kon maken. In Duitsland, Australië en Japan staken de beste technici, ingenieurs en de slimste militairen uit de hele wereld de koppen bij elkaar om het enige te bouwen wat zoiets groots als een kaiju kon tegenhouden: robots.

Ze waren dertig verdiepingen hoog, stonden stijf van het wapentuig en reageerden op de commando's van hun piloten alsof ze een verlengstuk van hun brein waren. Het was hoog tijd dat de kaiju een tegenstander kreeg die net zo groot was als hijzelf.

Het jaegerprogramma was geboren.

En in zekere zin was ik dat ook.

—

**Alaska, 2020: het  
zevende jaar van de  
Kaiju-oorlog**

—

**PAN-PACIFIC DEFENSE CORPS  
EVALUATIEDOSSIER  
GEVECHTSKRACHT – JAEGER**

<b>Naam:</b>	Gipsy Danger
<b>Generatie:</b>	Mark III
<b>In gebruik sinds:</b>	10 juli 2017
<b>Terminatiedatum:</b>	n.v.t.

**Toegewezen rangers**

Yancy Becket, Raleigh Becket

Huidige operatiebasis: Shatterdome in Anchorage, Alaska

**Missiegeschiedenis**

Gipsy Danger heeft vier kaiju's gedood: LA-17 Yamarashi in Los Angeles, 17 oktober 2017; PSJ-18 in Puerto San José, 20 mei 2018; SD-19 Clawhook in San Diego, 22 juli 2019; MN-19 in Manilla, 16 december 2019.

**Besturingssysteem**

BLPK 4.1 neuraal netwerk met vloeistofschakelsysteem

**Aandrijving**

Nucleaire straalturbine

**Wapens**

I-19 plasmakanon, biologisch reactief plasmavormende deeltjesverstrooier, onderarm gemonteerd (intrekbaar)  
S-11 materiepulsgenerator (intern gemonteerd)

**NB**

Verbeterd reactorschild, na fabricage aangebracht. Alle rangers die een jaeger ouder dan Mark IV besturen, moeten gedurende hun dienstverband bij het Pan-Pacific Defense Corps dagelijks een dosis metharocine innemen.

# — 1 —

‘Object rukt snel op in Sector 7,’ zei Tendo Choi.

‘Signatuur en categorie...’

Tendo bekeek en combineerde de gegevens van honderden langeafstandssensoren, verspreid over de Stille Oceaan rond de Breuk ten zuiden van Guam. Al een paar seconden nadat de kaiju uit de Marianentrog was verschenen, beschikte hij over betrouwbare informatie over zijn massa, snelheid en fysieke vorm.

‘Jezus,’ zei Tendo. ‘8700 metrische ton waterverplaatsing, commandant. De meter blijft hangen bij categorie III.’

‘Tactiek en route.’ De stem was die van Stacker Pentecost. Rustig, gezaghebbend, Brits.

Tendo bekeek de inzet-pings van de andere jaegerbases langs de Pacific Rim.

‘Californië heeft Romeo Blue gestuurd, maar daar is hij voorbij geslopen zonder de tienmijlslinie te doorbreken.’ Dat was de richtafstand van de jaegers voor het onderscheppen van kaiju. Als je ze dichter dan tien mijl bij de kust liet komen, was het bijna ondoenlijk om ze te stuiten voor ze aan land kwamen en hun tanden zetten in de ongelukkigen die nog niet waren geëvacueerd.

Ook al was het in eerste instantie eenvoudig om de kaiju te observeren – ze verschenen altijd op dezelfde locatie, dus Tendo kon ze goed in de gaten houden – waren hun bewegingen in open water veel lastiger te volgen. Ze verplaatsten zich snel en door hun op siliconen gebaseerde lichaamsbouw hadden ze geen warmtesignatuur die contrasteerde met de achtergrond van de diepe oceaan. Van dichterbij werkte de radar goed, maar de Stille Oceaan was zo uitgestrekt dat niemand in real time radarpeilingen kon uitvoeren op de diepten waar de kaiju zaten.

Daarom moesten defensieve operaties plaatsvinden op het continentale plat en bij de kustlijn, waar de kaiju iets zichtbaarder waren.

Maar dan waren ze inmiddels ook gevaarlijk dicht bij land. Waar de jaegers werden ingezet, was een kwestie van goede timing en geluk.

‘Zet Californië op de intercom,’ zei Pentecost. ‘Ik wil de satelliet-beelden op scherm. En zet Gipsy Danger aan dek. Onmiddellijk.’

Raleigh Becket hoorde het alarm afgaan en was al in beweging voor hij goed en wel wakker was. Hij zwaaide uit de onderste brits in de officiersvertrekken in de shatterdome in Alaska en praatte al voordat zijn voeten de vloer hadden geraakt.

‘Yancy, wakker worden! Beweging in de Breuk!’

Hij trok zijn overhemd aan. Yancy verroerde zich niet.

‘We gaan op pad, broertje!’ Raleigh schopte tegen de rand van de brits waarop zijn broer lag te slapen. Ze hadden hun tegenovergestelde persoonlijkheidskenmerken verdeeld, zoals broers die qua leeftijd dicht bij elkaar zitten wel vaker doen. Raleigh was op slag klaarwakker, terwijl Yancy blij mocht zijn als hij rond bedtijd weer volledig bij bewustzijn was. ‘We worden uitgezonden!’

‘Lekker. Goeimorgen,’ gromde Yancy.

Soms had Raleigh het idee dat zijn broer zijn hele leven zou verslapen, maar zelf was hij dat niet van plan. Er viel veel te veel te beleven.

Zoals vandaag een kaiju die moest worden omgelegd.

‘Het is een categorie III, de grootste tot nu toe,’ zei Raleigh met een blik op de deployeringsmonitor terwijl hij zich aankleedde. ‘Codenaam Knifehead.’

Yancy mompelde iets onverstaanbaars. Hij was in ieder geval uit bed en in beweging. Raleigh stond al bij de deur op de bal van zijn voeten te wiebelen toen Yancy klaar was met zich uitrekken en in zijn ogen wrijven.

‘Vijfde kerf op de riem,’ zei Raleigh, terwijl hij de eerste informatie las over de kaiju die uit het LOCCENT-commandocentrum binnenstroomde.

Yancy rekte zich uit en zocht zijn kleren bij elkaar.

‘Niet overmoedig worden,’ zei hij.

Drie minuten later werden ze in hun pakken gehesen.

Het besturingspak was een geraffineerd en gelaagd stuk gereedschap. De eerste laag, het schakelsysteempak, leek op een wetsuit waar een web van synaptische processors op was vastgestikt. Aan de buitenkant van het pak zag het patroon van processorrelais eruit als een schakelsysteem, met glimmend goud op het gladde, zwarte polymeer. Deze kunstmatige synapsen gaven opdrachten door aan het besturingssysteem van de jaeger, zo snel als de hersenen van de piloot ze voortbrachten, met een vertraging van bijna nul. Als hun jaeger beschadigd raakte, gaven deze synaptische processors ook pijnsignalen aan de piloten door. Dat was de beste manier gebleken om hun reactietijd te bekorten. Raleigh wist uit ervaring dat je sneller bewoog wanneer je de beet van een kaiju in je arm voelde dan wanneer je die alleen op scherm zag.

De tweede laag was een verzegeld omhulsel van polycarbonaat met volledige beademing en magnetische interfaces bij de ruggengraat, de voeten en alle belangrijke arm- en beengewrichten. Het gaf zowel in- als uitgaande zenuwsignalen door. In deze geharde laag zat een stromingrecorder die zintuiglijke ervaringen automatisch vastlegde. Hij was wit, glanzend en kogelbestendig – hoewel ze nog nooit een kaiju hadden meegemaakt die met kogels schoot.

De buitenste, gewapende laag van het rangerpak zorgde ervoor dat de piloten vastgekleefd zaten aan de aanstuuringsmodule van de connopod, een besturingsplatform met vastgrijpende sloten voor de schoenen van de rangers, kabelextensoren die aan elke handschoen waren bevestigd, en een volspectrale neurale overdrachtsplaat, de zogenoemde feedbackslede, die vanaf de aanstuuringsmodule aan de ruggengraat van elk rangerpak was bevestigd. Aan de voorkant van de aanstuuringsmodule stond een commandoconsole, maar rangers gaven de meeste opdrachten ofwel met hun stem door of via interactie met het holografische display dat in de ruimte voor het aangezicht van de piloten werd geprojecteerd. Raleigh en Yancy hadden hun nauwsluitende schedelkappen al op, die rangers ‘denkmutsen’ noemden en die hun hersenfuncties direct met elkaar verbonden wanneer ze voor de stroming alles synchroniseerden.

Nadat ze in het pak waren gestoken terwijl een plasmadisplay buiten de kleedruimte de bewegingen van Knifehead in real time bijhield, betraden Yancy en Raleigh de conn-pod. De technische medewerkers volgden hen, bevestigden de feedbackslede aan de rug van hun pak en staken hun kabels in de interfacedrivers die de prikkels van hun zenuwbanen overdroegen op Gipsy Danger.

In de steentijd, in 2015, was het allereerste jaegerprototype door één piloot bestuurd. Dat had niet lang geduurd. De neurale overbelasting had verscheidene vrijwilligers getraumatiseerd of gedood, waarna het eerste volledige prototype met een conn-pod voor twee personen uit de fabriek op Kodiak Island rolde. Toen het Pons-mechanisme dat het stromen mogelijk maakte was geperfectioneerd, werd het jaegerproject een realiteit. Vanaf dat moment werden alle jaegers van de grond af aan ontworpen voor twee rangerpiloten – uitgezonderd Crimson Typhoon, een Chinese jaeger waarvan Raleigh had gehoord dat hij door een identieke drieling werd bestuurd. Een dezer dagen zou hij misschien samen met hen strijden. Dat wilde hij weleens zien.

Ze stonden op aangrenzende platforms, met de armen en benen gestrekt. Over de vloer van de conn-pod liepen besturingskabels die cybernetisch waren gekoppeld aan ieder pak, en die de holodisplay boven de commandoconsole projecteerden.

De technici controleerden alle kabels om te zien of ze goed waren bevestigd en trokken zich vervolgens terug, waarna de deur achter hen dichtschonk.

Raleigh en Yancy verrichtten de laatste controles aan hun pakken en analyseerden hun verbindingen voor de stroming. Alles zag er goed uit.

‘Goeiemorgen, mannen,’ zei Tendo Choi via de intercom.

‘Tendo, maatje van me!’ riep Raleigh.

Yancy gaf het ‘alles veilig’-teken vanuit zijn pak.

‘Hoe is je date met Alison gisteravond afgelopen, Mr. Choi?’

‘O, zij vond me wel leuk,’ antwoordde Tendo. ‘Maar haar vriend een stuk minder.’

‘Dropping activeren, Mr. Choi.’ De stem van Stacker Pentecost maakte een eind aan hun geklets.



Altijd even zakelijk, die Pentecost, dacht Raleigh.

‘Dropping activeren, commandant,’ antwoordde Tendo.

Raleigh en Yancy keken elkaar aan.

‘Loslaten voor dropping,’ zei Yancy.

Ze drukten precies gelijktijdig op de knoppen van de commando-console.

Met een harde, metalige klik liet de brugkraan, die de conn-pod en zijn schedelchassis op zijn plaats hield, los. De eenheid viel, aan weerszijden door rails geleid, omlaag door een verticale buis. Raleighs maag draaide zich even om en zijn gezichtsvermogen werd vaag, zoals gewoonlijk. Daarna draaide en vertraagde de conn-pod, en kwam hij tot stilstand op het halsmechaniek dat het hoofd van Gipsy Danger op zijn plaats vergrendelde.

Grendels en haken maakten contact met elkaar en volautomatische tandwielen draaiden. Ze verenigden het hoofd en lichaam van de jaeger tot een mensachtige vechtmachine van 88 meter lang, die buiten films en stripverhalen nog nooit was vertoond, tot het uit nood geboren jaegerproject die dromen uit de stripverhalen tot leven had gebracht.

‘We zijn verbonden,’ zei Yancy, en een paar seconden later loeide de door kernenergie aangedreven centrale turbine van Gipsy Danger op vol vermogen, terwijl Tendo het commando en de besturing overdroeg aan de gebroeders Becket.

Het jaeger-lanceringsdek, dat zich aan de rand van Kodiak Island bevond, kreunde terwijl de roldeuren opengingen. Een uitschuivend platform strekte zich boven de zee uit en droeg Gipsy Danger op een rijbrug in een razende winterstorm naar buiten. Er was slechts enkele tientallen meters zicht, maar Raleigh en Yancy keken ook via zintuiglijke datastructuren – van infrarood tot ultraviolet, van radar tot sonar – die waren samengevoegd tot een volspectraal beeld van het noordelijke deel van de Stille Oceaan. Ze hadden het hele spectrum nodig om de kajju te volgen.

Op een teken van Tendo werd de rijbrug ontkoppeld en viel de jaeger in zee met de kracht van een kleine meteorietinslag.

‘Rangers, hier spreekt commandant Stacker Pentecost,’ klonk de

stem van hun commandant. Hij was formeel, zoals altijd op dit moment. Pentecost raffelde nooit iets af. 'Maakt u gereed voor de neurale handdruk.'

Een van de displays in Gipsy Danger toonde een holografisch beeld van twee breinen, en de duizenden verbindingen daartussen en met de aansturingsmodule van Gipsy Danger. In het LOCCENT zagen Tendo Choi en Pentecost hetzelfde. Raleigh bleef zich erover verbazen dat zoiets mogelijk was, en dat hij op het punt stond het opnieuw te ervaren.

'Starten over vier, drie...' telde Tendo Choi af.

Bij 'één' draaide Yancy zijn hoofd opzij en gaf Raleigh een knipoog. Toen knalden ze naar de stromingsruimte.

*Ze waren kinderen, met hun zusje Jazmine, en speelden buiten*

*Een ballon knapte*

*Mama nam een lange hijs van een sigaret en hoestte en hoestte. Kanker, dachten ze, en misschien dacht zij dat ook maar ze is nooit gestopt*

*Mama was dood en het was misschien voor het laatst dat ze Jazmine zagen, aan het graf, Raleigh kon niet ophouden met het neuriën van een van mama's lievelingsliedjes van Brel van toen ze klein waren en Jazmine zei tegen hem dat hij zijn bek moest houden*

*Ze moesten terug naar hun jaegeropleiding*

*Ze bewogen zich voor- en achteruit door de tijd, terwijl hun gedachten over elkaar heen schoven en vermengd raakten: Margit, en München, hoeveel pijn het deed om voor het eerst van een meisje te houden, twaalf leek niet zo lang geleden, ze kuste hem*

*Papa je hoeft niet weg te gaan*

*Met Yancy sloop hij door een verlaten fabriek in Boedapest. Het was Yancy's elfde verjaardag en ze waren gekleed als superhelden, gewapend met een zaklantaarn en een aansteker uit mama's handtas*

*Nee, we gaan niet studeren, we gaan bij de rangers*

*De laatste kick van tijd en ruimte en gevoel, verdwaalde gedachten, opgehoest in de eerste storm van de stroming: Ijsje ijshockey de zwiep van de straal van de vuurtoren bij Pemaquid de eerste keer dat we met zijn allen in een vliegtuig zaten en het snoepje niet kon voorkomen dat mijn*

*trommelvliezen knapten hé Moe! Smak smak smak je weet dat ik bang voor spinnen ben*

*Stroompje bloed uit zijn neus maar die kerel had erom gevraagd, je moet mensen niet treiteren*

*Je kunt ook niet elk gevecht winnen*

*Papa je hoeft niet te gaan*

*Smak smak smak*

*Alaska, 2020. Het heden manifesteerde zich weer. Tijd om de wereld te redden*

*Alweer*

Na de chaos van de stroming verscheen de realiteit opnieuw toen Raleigh de stem van Tendo Choi hoorde, als een anker aan de echte wereld.

‘Neurale handdruk is sterk en houdt goed,’ zei hij, terwijl de twee breinen op het display zich samenvoegden tot één. De verbindingen tussen het overlappende hersenbeeld en de besturings- en aandrijfsystemen van Gipsy Danger lichtten op.

Raleigh en Yancy waren er nu deel van, en waren deel van elkaar.

‘Rechter hersenhelft gereed,’ zei Yancy.

Raleigh liet hem altijd voorgaan, maar in ruil daarvoor mocht hij het sein ‘veilig’ geven.

‘Linker hersenhelft gekoppeld en gereed,’ zei hij. ‘Gipsy Danger gereed voor uitzending.’

Ze tilden allebei één arm op en Gipsy Danger deed hetzelfde. Dat bevestigde het volledige contact tussen de reusachtige jaeger en de gekoppelde mensenhersenen die hem bestuurden.

‘Heren,’ zei Pentecost, ‘uw opdracht luidt om de Miracle Mile bij Anchorage te verdedigen. Is dat begrepen?’

De Miracle Mile was de laatste verdedigingslinie, die zo werd genoemd omdat het doorgaans een wonder was als een jaeger kon verhinderen dat een kaiju aan land kwam wanneer hij eenmaal door de tienmijlslinie was gebroken.

‘Begrepen,’ zei Yancy. Toen aarzelde hij, terwijl de holodisplays